Haardloopwedstried

Aan de raande van t bos gruide n schier stroekje kloaver. t Was mooi gruin en t zag der verschrikkelk lekker uut. Gelokkeg was der nog gain daaier west dij t opeten haar.

Doar kwam t bosknien aanhuppeln. Hé, wat gruide doar? Lekkere kloaverbladjes? Doar wol t bosknien wel even van pruiven. Hai stook zien kop veuruut en wol net touhappen, dou e opains aine roupen heurde.

“Ofblieven, dat is mien kloaverbladje.”

Wèl kin dat nou wezen, docht t bosknien en keek noar de kaande woar t geluud votkomen was.

Doar kwam de zandhoaze aanrunnen, dij in n koeltje in d’onderwale van d’sloot, stoef bie t gruinlaand woonde.

“Ofblieven, dat is mien kloaver,” ruip e nog n moal.

Haildal achter de poest bleef e bie t kloaverstroekje stoan.

t Bosknien keek hom kwoad aan.

“Woarom is dat dien kloaverbladje? Ik heb hom toch t eerste zain?”

“Omdat ik hom guster al zain heb. Ik docht toun: Loat hom mor stoan, den ken e nog n beetje gruien.” “Lokst!” schol t kenien.

t Duurde mor even of ze hadden de grootste roezie.

Op dat lewaai kwam n lutje hertje òf.

“Wat is hier wel te doun?” vruig e aan de baaide roeziemoakers.

“Hai wil mien kloaver opeten,” ruip t knien.

“Nait woar. t Is mien kloaver,” belkde de zandhoaze.

t Hertje docht daip noa.

“Ik zel joe wel helpen,” zee e noa n zetje. “ie mouten dij kloaver verdainen. Je mouten der om haardlopen. Wel t eerste bie dij dikke ekkelboom is, mag de kloaver hebben. Ik zel wel oftellen.”

De hoaze en t knien gingen in de startholden stoan.

t Hertje telde òf: “Aine, twije, drije, af!” ruip e.

Doar stoven de hoaze en t knien hen.

t Hertje keek heur noa. Hai lagde en hapde mit zien smuie lippen t kloaverstroekje op, kaauwde n poar moal en slook t deur.

Haildal achter de poest kwamen t knien en de hoaze weerom.

“Wèl het wonnen?” ruipen ze al vanuut de verte.

“Ie wazzen persies geliek,” lagde t hertje en ging der vandeur.

t Bosknien en de zandhoaze keken hom noa.

“Loaten wie t kloaverstroekje mor dailen goan,” stelde de hoaze veur.

“Goud,” zee t knien.

Mor hou ze ook zöchden, ze konden t kloaverstroekje naargens meer vinden. Dij haar t hertje opeten.

Haren ze mor gain roeze moaken mouten.

Auteur: Henri Wierth

Inspreker: Dolf Houwing